

En ny begyndelse

Den 18. maj kan kirkerne åbne igen. Dette var regeringens udmelding torsdag den 7. maj, og nu venter vi på en præcisering af de konkrete retningslinjer, som vil gælde for os, sådan at vi ved, hvordan vi kan mødes til fejring af sakramenterne, især den hellige messe, men også de øvrige kirkelige aktiviteter – og ikke mindst børnenes undervisning. Vi venter således både på de retningslinjer, som vil komme fra myndighederne, og de anbefalinger, som bispekontoret vil sende til os, som mere specifikt gælder for os i Den katolske Kirke. Vi præster er naturligvis åbne for alle de løsninger, som kan gøre det muligt for alle at mødes på en sundhedsmæssigt forsvarlig måde, og som samtidigt giver os mulighed for et reelt samvær.

Når vi virkelig får mulighed for at mødes igen, vil det ske i forbindelse med Kristi Himmelfartsdag og kort tid derefter Pinse. Denne sammenhæng kan ikke være tilfældig. Vi husker, at vi midt i fastetiden, som er en slags ørkenetid for os kristne, var nødt til at lukke vores kirker og suspendere alle aktiviteter. De fleste har fejret Påske hjemme som familie sammen med deres børn, akkurat som Jesus selv gjorde sammen med sine "børn", disciplene.

Nu er det snart Pinse. Helligånden, trøsteren kommer til os. Når coronakrisen er ovre, har vi alle sammen brug for at blive trøstet, og kirkens evangeliserende mission vil begynde. Ligesom Peter og de andre apostle, som indtil da havde været ængstelige og bange, trådte frimodigt frem Pinedag og forkyndte den glade nyhed for hele folket i Jerusalem, vil vi også opfyldt af Helligånden kunne vidne om Kristus og hans frelse for vores medmennesker, som har oplevet denne krisetid. Det er meget smukt, at netop pinsefesten i år falder på samme tid som kirkens genåbning. For mig er det et lille signal fra Gud, som vil vise os, at der er brug for en ny start; og denne begyndelse skal være nøjagtig den samme, som Kirken altid har haft, nemlig en traditionel begyndelse i den forstand, at det er i overensstemmelse med den apostoliske kirkes fødsel, som vi læser om i Apostlenes Gerninger. Mange historiske kilder beretter, at verden oplevede flere epidemier i middelalderen, men efter hver epidemi var der ofte en opblomstring af Kirken, og Kirkens fremgang var de fleste gange forbundet med nogle vigtige figurer, nogle helgener, som Gud under epidemiernes udbrud havde sendt til sin Kirke. Mange af disse helgener havde en stærk profetisk karakter, idet de som de gamle profeter understregede indbydelsen til omvendelse for alle og fortolkede de svære begivenheder med troens øjne og ikke med almindelige menneskelige forklaringer.

Vi vil om få dage kunne starte igen med vores kirkes almindelige liv. Ingenting vil være det samme som før, men alligevel vil alting være præcis det samme som altid: Helligånden kalder os til fornyelse, til modent, ærligt og med frimodighed at forkynde evangeliet og til at bruge de midler, som Han selv har sendt som inspiration for Kirken. »Undertiden vil det være nødvendigt at forlade forkrøblede mønstre for at gå, hvor livet begynder, hvor vi ser, at livets frugter produceres i henhold til Ånden« (Johannes Paul II 1985).

Paul den VI formulerede dette i 1975 i sin Apostolske skrivelse *Evangelii Nuntiandi* nr. 80 med nogle sætninger, som er særdeles aktuelle for os i dag:

»Er det da en krænkelse af andres frihed, når man med glæde forkynder dem det glade budskab, som man selv har modtaget ved Guds barmhjertighed? Og hvorfor skal kun løgn og vildfarelser, menneskelig nedværdigelse og pornografi have ret til at blive præsenteret og desværre også ligefrem pånødet en ved hjælp af massemediernes ødelæggende propaganda, fordi lovgivningen er så tolerant, de gode så ængstelige og de onde så frække? Denne respektfulde måde at forkynde Kristus og hans rige på er mere Evangeliets forkynderes pligt end ret. Og det er også deres medmenneskers ret at modtage forkyndelsen af det glade budskab om frelsen. [...] Lad os altså bevare åndens glød. Lad os bevare den søde og trøsterige glæde ved at forkynde evangeliet, også selv om det sker under tårer. Lad det for os - som for Johannes Døberen, for Peter og Paulus, for de øvrige apostle og for så mange beundringsværdige forkyndere af Evangeliet i løbet af Kirkens historie - være en indre drivkraft, som ingen og intet kan kvæle. Lad det være den store glæde i vort liv, som vi har viet dertil. Lad den moderne verden, der både med angst og fuld af håb søger, lad den modtage det glade budskab.«

I Pinsen ser vi, at Kirken eksisterer for at sprede Evangeliet ud i verden, og den kommende genåbning og Pinsefest i tiden efter coronakrisen vil for os katolikker være en anledning til at »tage som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium« (Ef 6,15) og give vores medmennesker, som venter i netop dette historiske øjeblik, den gode nyhed om deres frelse i Kristus.

P. Stefano